

РЕШЕНИЕ

№ 2161

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11448** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от Фондация „Антикорупционен фонд“, срещу Решение за достъп до обществена информация на с изх.№ 812104-407-1/03.11.2023г., издадено от директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерство на вътрешните работи.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение, като се поддържа, че същото е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Според оспорващата страна, в т.1 от решението административният орган не е изпълнил задължението си, вменено му по силата на чл.32 от ЗДОИ когато исканата информация не е налична при него, а той има данни за нейното местонахождение, да препрати заявлението към компетентния орган. На следващо място се твърди, че по втория въпрос от заявлението не се прави искане за достъп до лични данни, респ. не е приложим реда по чл.198 от НПК. По тези съображения се иска отмяна на оспорения административен акт и връщането му на административния орган за ново произнасяне. Претендират се разноси, за което е представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“, в депозираните писмени бележки оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение, за

доказването на които е представен списък по чл.80 от ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, прие за установено следното:

Със заявление с вх.№ 812104-389/20.10.2023г. до министъра на вътрешните работи, оспорващият е поискал достъп до обществена информация, а именно :

1. Кои са имотите, предвидени за изграждането на буферни паркинги за обслужване на нуждите на ГКПП „К.“; на какъв етап е изграждането на паркингите; кой е строителят им и по какъв начин е избран; кой ще бъде оператор на паркинга и по какъв начин ще бъде възложена тази дейност, както и кога се предвижда начало на функционирането на паркингите.

2. От кой момент и по каква причина лицата Х. А. – Т. и К. Любено В. вече не фигурират в системата на И. за издирвани лица, както и дали към момента същите са разследвани в Р.България или от друга държава.

С оспореното решение, ответникът - директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерство на вътрешните работи е произнесъл по исканото заявление като в т.1 е отговорил, че в МВР не е налична информация и е уточнил, че въпросите са разгледани на заседание на М. съвет по въпросите на граничния контрол, проведено през м.декември 2022г., където е обърнато внимание за необходимостта от идентифициране на терени, които временно може да изпълняват функциите на буферен паркинг. Също така е разяснено, че въпросът е възложен на Министерство на транспорта, което следва да сформира работна група, с участието на представители на няколко ведомства. По т.2 от решението е отговорено, че исканата информация не попада в приложното поле на ЗДОИ, тъй като по своето естество представлява искане за достъп до лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР и базата данни на И., на посочените лица.

Предвид така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите прави изводи :

Жалбата е депозирана е подадена в срок, от лице имащо правен интерес да оспорва, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което съдът я приема за процесуално ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА при следните съображения:

Решението е издадено от компетентен орган - директор на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерство на вътрешните работи, за доказване на което е представена Заповед № 8121-951/20.06.2023г., издадена от министъра на вътрешните работи. Обществените отношения свързани с достъпа до обществена информация са уредени от ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В процесния случай оспореното решение е издадено от компетентен орган като спор по този въпрос между страните няма.

При издаването му са спазени изискванията за форма по смисъла на чл.59, ал.2 във вр. ал.3 АПК и специалната разпоредба на чл.28, ал.2 ЗДОИ, съответно са спазени

изискванията за форма, включваща мотиви и следващ се от тях диспозитив.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира и които да са основания за отмяната на акта по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание

Оспорваната заповед по т.1 е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Между страните не се спори, че ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 от същия закон. Заявлението е направено от лице по чл.4, ал.1 ЗДОИ.

Предмет на заявлението може да бъде обществена информация, която по определението на чл.9 от ЗДОИ е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации - официална или служебна по своя характер. Следователно, за да се проведе успешно процедурата по предоставяне на търсената информация от заявителя, заявлението трябва да е адресирано или препратено до задължен субект по смисъла на чл.3 от ЗДОИ, информацията да отговаря на понятието, регламентирано с разпоредбата на чл. 9, ал.1 от закона и фактически да се намира при административния орган. В срока по чл.28 ЗДОИ органът е длъжен да се запознае с искането и прецени дали са визираните в закона условия за предоставяне на търсената информация от заявителя.

Правото да се търси и получава информация по чл.41, ал.1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до обществено значима информация. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от общественния сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, същият закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България. В настоящия случай зам.- кметът има качеството на задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като е оторизиран да разглежда заявления за достъп до обществена информация, касаеща данни относими към поверените му структури в СО и съответно да постановява решения за предоставяне или отказ за предоставяне на търсената информация. С оглед изложеното, оспореното решение е издадено в съответствие с административно – производствените правила и не са налице основания за отмяната му съобразно чл. 146, т. 1- 3 от АПК. При извършена проверка за спазване на материалния закон при издаване на процесното решение, настоящият състав взе предвид следното:

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, „обществена информация” по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, като според цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно общественния живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Понятието „обществена информация“ следва да бъде

възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация е два вида: официална - която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия (чл. 10 от ЗДОИ) и служебна - информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл. 11 от ЗДОИ).

С оглед гореизложеното, съдът намира, че исканите от жалбоподателя данни имат характера на служебна информация по смис. на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като същите са свързани с организацията и дейността на общината.

Гарантираното право на достъп до обществена информация се ограничава до съществуващите документи. Задължените субекти нямат задължение да създават такива, за да удовлетворят заявления за достъп до информация. Съдът намира, че предоставяне на исканата информация, така като е уточнена в заявлението, по посочения начин в заявлението противоречи на чл. 2 от ЗДОИ, понеже изисква нейното моментно съставяне с цел предоставянето ѝ, т.е. да бъде изготвяна за нуждите на адм. производство, понеже не е налична, което е в противоречие с чл. 2 от ЗДОИ. Достъп до искана обществена информация е допустим и основателен само в случаите, когато тази информация е налична, каквато е константната съдебна практика. Това е напълно оправдано и в съответствие с буквата и духа на закона, понеже в противен случай задължените по закон субекти биха се оказали в положение да обслужват частни интереси като създават информация по всяко заявление, подавано от физически и юридически лица.

Въз основа на горното, съдът приема, че решението в тази му част е законосъобразно издадено, при липса на основанията по чл.146 от АПК.

В частта по т.2 съдът приема, че решението е незаконосъобразно по следните съображения :

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правните и фактически основания за това, при спазена процедура по глава Трета от закона /чл. 24 и сл./. Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл. 146, т. 2 от АПК. В оспорваното решение като правно основание е посочен единствено съдържанието на лични данни. Действително защитата на личните данни е основен принцип при предоставяне на достъп до обществена информация, но при определени предпоставки. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.4 от ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни. Според § 1, т.2 от ЗДОИ /към датата на постановяване на оспореното писмо/ "лични данни" са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, свързани с неговата физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна или социална идентичност. Случаят обаче не е такъв. Видно от съдържанието на заявлението, оспорваният е поискал информация, относно момента и причината, поради която цитираните по-горе лица

вече не фигурират в информационната система на И., респ. продължават ли тяхното издирване, което по никакъв начин не засяга елементите на понятието за лични данни в горния смисъл, както неправилно е интерпретирал административния орган.

Не на последно място съдът намира, че е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, което винаги следва да бъде съобразено и обсъдено от органа. Чрез предоставянето на исканите сведения се цели разкриване на информация, която може да съдържа данни за корупция и злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължения субект и др., който извод следва и от разпоредбата на § 1, т. 5, б. "е" от ДР на ЗДОИ, която въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани със стопанската дейност и засягат условията, правата, задълженията, санкциите, сроковете, определени в договор, по които едната страна, както в случая, е задължен субект по чл. 3 от закона. В тази връзка съдът споделя оплакванията, развити в т.2 от жалбата и ги намира за основателни.

Предвид горното, настоящата инстанция прима, че оспореното решение в тази му част е незаконосъобразно издадено, в противоречие на материалноправните правните разпоредби и като такова следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, дадени в настоящия съдебен акт.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски в размер на 200лв. за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискана до приключване на устните състезания

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски в размер на 200лв. за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискана до приключване на устните състезания.

Въпреки признаването на правото на разноски, съдът намира че на страните не следва да се присъждат такива, предвид частичната основателност на оспорването.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Фондация „Антикорупционен фонд“, срещу т.1 от Решение за достъп до обществена информация с изх.№ 812104-407-1/03.11.2023г., издадено от директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерство на вътрешните работи.

ОТМЕНЯ Решение за достъп до обществена информация с изх.№ 812104-407-1/03.11.2023г., издадено от директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерство на вътрешните работи в частта по т.2.

ИЗПРАЩА преписката на Министерство на вътрешните работи за произнасяне в тази му част /т.2/, съобразно указанията в мотивите на настоящото решение в 14 – дневен срок от получаване на административната преписка.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на страните за присъждане на разноски.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: